

Куда

Київ 54
в. Зколова, 52, кв. 38

Кому

Манджу
Володимир Антоном
Подать предприятия связи и адрес отправителя
288605

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Вінницько область,
Баранський район,
с. Комарівці
Підгородському
Івану Станіславовичу

Шановний Володимир Антонович!

Нещодавно прочитав в газетах "Сільські Вісті" та у "Вінницькій Колосомольській плем'я", що готується книга "Золот 1933р." Свідком якихось фактів збути не можу, а про своє дитинство згадати в що.

З народився 1926р в с. Голузинці, Дерожнянського району, Хмельницької області в сім'ї селянина, який будучи молодим, згоривши і маючи одну конячину увесь свій час, все своє життя працював на своїй дещині, подумував в ці роки хатку і т.д. І от в 1932р. моя мати зі мною та матір'ю батька підводять поїхала на ярмарок в Волковинці (тоді в райцентр), а в цей час до батька прийшла комісія, щоб він вступив в колгосп. Він дав згоду і не зважаючи на маму, віддав їм плуг і інше знаряддя. Коли мама прийшла із ярмарку, побачила, що батько уже господар без господарства, то погнала його сварити і заставила, щоб батько на другий день пішов забрав завіз і своє ремесло. Він це зробив. Через декілька днів комісія октубістів знову побувала дома, но уже не для агітації, а цього разу попрацювала так, що крім коня, воза, плуга і іншого інвентаря забрала все зерно (в т.ч. насіння) і інші продукти, які були навіть по воршках. Словом витрусили. Щоб сім'я перезимувала, то залишилось трохи картоплі, кормового буряка і кукурудзення, яке було призначене для корови. Зимом ми із себе кукурудзення (корови вже не було) виймали м'яку серцевину, підсушували, мололи на жорнах на м'яку і варили кашу. Це на зиму було спасінням. З настанням весни і кукурудзення невисідало, то багато людей в т.ч. і наша сім'я і д, ходили

В ліс, збирали там слимаків (равликів),
піджарювали їх (напевно що вони були
зжерені) і їли. Але і це мало допомоги.
Як тільки підсохла дорога, дотек до мене,
вивів через усе село в напрямку
дороги на с. Комарівці, Борського району,
Вінницької області, розказав мені (а мені
було 6 років) як дійти до Комаровців, де
жила мати моєї мами (моєї баба), я
напевне добре все зрозумів, незнакомою
дорогою, через 2 ліси, до везора подолав
до 10 км і все таки знайшов свою бабу,
хоч там раніше ніколи не був. Там в
Комарівцях я залишився жити і до
сьогодні. Вивівши мене за село, мій дотек
скоро (менше місяця) помер. А йому
було менше 35 років. Раніше на 3 дні
померла його мати. Як хоронили її, я
був в Комарівцях. А як помер дотек, то
за мною прийшли і взяли мене на похорони.
Як дотек хоронили, то я перший раз їхав з
ним на возі. А біз одним конем, найманий
голо вік і щоб було ближче до цвинтаря
то везли не селом, а через поле. За возом
ішло до 10 жінок, сусідок і близьких.
В той час в Галузичках (село біля 1000)
щоденно помирали більше десятка людей.
За 1933 рік в селі померло кілька сотень.
Тому і транспорту і провоза яких
було дуже мало. Волею судби, я на
цьому цвинтарі був уже через роки 30,
то де могила так і не знаю. Все заросло
гагарником. Я не знаю як тоді називали
мою бабку, куркулем, середняком чи
бідняком. Но кілька років назад, я мав
нагоду побувати коло тієї хати де наро-
дився. Ця хата через 50 років, мало
чим відрізняється від тієї, яку мали
як хату Т. Г. Шевченка.

така ж під соломомою одержана і т.д.
А в ній жес! жес! будуть люди! 50 років
а як злидні. Тому?

От мій спогад про один момент мого
„щасливого“ дитинства. Зараз коли
я вже пенсіонер і децю знаю про 1933 рік
звинуваючи когось небудь в смерті мого
дотця, я не можу. Можливо це була стихія
подібна до землетрусу в Вірменії.
Можливо що в Салутинцях, одній із пригін
великого помору, була міжнародна
суперечка. Це село, де до половини жителів
це українські поляки, а друга половина це
настоящі українці. Але тому в інтернаці-
ональній країні допускалась ворожнеча?
А в останній раз я вже багатію прочитав
і чув, що голод був зроблений наразі.
Но до цього, все своє свідоме життя
тілком вірив у правдивість та розвіт
свідомості і під бурхливій оплески вірив
в вождя і його дотківські вказівки.
Про пригини ніхто не говорив. Тому ж
були такимі нікому непотрібні тисячі
українських хлібодарів.

Ось мій спогад і відповідь на запитання
в газеті. Якщо Вам такий драк потріб-
ний, то використайте. Якщо ні, то
викиньте.

Тепер дозволяю поздоровити Вас
із наступаючим Новим роком. Бажаю
Вам миру і добра. Я чув вже таке
поздоровлення для всіх людей сср.

Прощайте за безграмотність.

З повагою до Вас мій пенсіонер,
ветеран праці Богданович

20.12.88